

Một Bài Thơ Tám Chữ

Em ở lại với hàng cây đó nhé
Anh trở về buồn bả biết bao nhiêu!
Mình gặp nhau mới sớm đã sang chiều
Anh để lại cho em thương với nhớ...

Nhớ và thương còn cây đa cổ độ
Lá hoài xanh không thấy báo hiệu mùa
Thì Tình Yêu cũng thế chẳng hề xưa
Coi như thế bây giờ và mãi mãi...

Tại ông Trời sinh ra trai với gái
Nhớ và thương đeo đẳng kiếp con người!
Cái duyên nào chỉ một thoáng mây trôi
Cũng ngã xuống đường chân trời diệu vợi!

Có nhiều người đường Tình Yêu không tới
Chắc hời nao chưa có thưở thái bình?
Chắc sau này lại sắp có chiến tranh?
Đừng nghĩ nữa! Hôm nay là đẹp nhất...

Hãy tự nhiên như tìm ra cội Phật
Hãy yên tâm mình đã thấy Thiên Đường
Ở đâu đâu cũng có chỗ Niết Bàn
Em thấy chứ? Phật gối tay và ngủ!

Ai cũng biết xa nhau thì sẽ nhớ
Đừng xa nhau mà vẫn nhớ là sao?
Em thây chứ đằng trước ngõ, cây đào
Vẫn đứng đó, hoa mùa Xuân đã rụng!

Anh cũng biết, anh đi về lúng túng
Mà không về thì ở lại đây luôn?
Bao nhiêu vui khôn đổi lúc ta buồn
Không ai có tương lai mà hứa hẹn...

Sợi tóc nào của em cũng đã bén
trong lòng anh một chút rể, thưa em!
Anh ở gần thì tóc em xanh thêm
Xanh tới lúc nắng bên thềm lọt nắng...

Rồi sợi tóc vẫn về hoài sẽ ngắn
Tại bàn tay năm ngón có so le?
Tại thời gian nên mái tóc hết thề
Tại con ve mùa Hè kêu rả rích?

Em với anh gọi tên nhau tha thiết!
Tiếng máy bay rên siết ở phi trường
có khác gì âm vực của yêu thương
của Quê Hương, anh không còn quốc tịch!

Em ở lại với hàng cây nhúc nhích
rồi mơ hồ anh ở ngã tư nha!
Hay ngã ba, ngã hai thì cũng là
Anh Đại Lực, em Kim Long, em ạ!

Em ở lại với hàng cây xanh lá
Xanh xao em, xanh xao cả anh luôn...
Xanh tới mai xanh ngút ngát nỗi buồn
Xanh tới mốt tím hoàng hôn, ai biểu!

Ôi thật lạ có hai tay mà thiếu
một vòng ôm ôm siết một địa cầu!
Nửa Thế Kỷ rồi viên đạn rớt đâu?
Nghe nhúc nhối, lẽ nào nằm trong ngực?

*Em ở lại không vui thì cứ khóc
Anh trở về buồn chắc cũng rưng rưng...
Anh làm thơ tám chữ giống như rưng
người ta đồn như chưa từng được đồn!*

Trần Văn Lệ